

OLÁH ANDRÁS

ami már nincs

alkatrészeire bomlott elmosódott
a sok kihordott kapcsolat
de azzal a lánnyal valahogy folyton
belelőgtünk egymás életébe
néha ütköztünk is
máskor messze tévedtünk
volt hogy idegen
városban botlottunk egymásba
kutyát sétáltatott a parkban
befogadott mintha hozzátartoznék
napokig csak éjszakáink voltak
sohasem telítődünk
sohasem fejeztük be
ám egyszer mégis hajnal lett
addigra átfutott rajtunk
a nyár és rég voltunk már
boldogtalanok
ugyanabban a parkban váltunk el
ki erre ki arra
a tér sarkán még visszafordult
könnyeit az arcomba
dörzsölve vittem tovább
de ennek már nincs jelentősége

valami elszakadt

dermesztő aszályos pillanat
félbemaradt a mozdulat
mintha vesztegzár alá
helyeződött volna minden
ami még összeköt
a kiárusított emlékek körül
összezsugorodtak az álmok
sűrű a csend
elgömbült az idő
de vissza semmi sem vezet
érdeklődés hiányában a holnap
elmarad – csak üresség van
hályogos kínzó pillanat:
valami végleg elszakadt

szó nélkül

mióta tulajdonlapomról töröltelek
nem számlálom a napokat
a naptárt is kidobtam – fölösleges –
nem kell már időpontokat
emlékeztetőket rögzíteni
más az ébredés más a reggel
szűk a tér s a közöny itt nem fér el
csak a villámsújtotta beletörődés...
piti lázadás volt – elüldöztelek –
ítélkeztem a pillanat fölött
a nyugtalanító mégis az hogy szó
nélkül túrted s hagytad magad

ami nem te vagy

utolsónak maradtál
hogy halottaid után eltakarítsd
az emlékeket
porfelhőben a csatornahíd szürke csontváza
kancsal csonkok néznek vissza
a kiserdőből
mögötte a visszabontott téglagyár romjai
életed felét innen lopta el az idő
feltámad a szél megrezzenti
a tölgyek csupasz ágait
már nincs meg a kút sem a malacfürdető
csak az átrajzolt téglagyári tó
de az is mintha restelné magát
sűrű nádas borítja stégekké szabdalt
oldalát... fertőzésnyomok
pocsolyaszag – utolsó figyelmeztetés –
már csömöröd van hogy semmi
sem ugyanaz megválni mégse tudsz
– vezeklés volna ha a képzelet kihal?
vagy csak zuhanás a múltba
ami már nem te vagy és a tiéd sem lesz soha

